

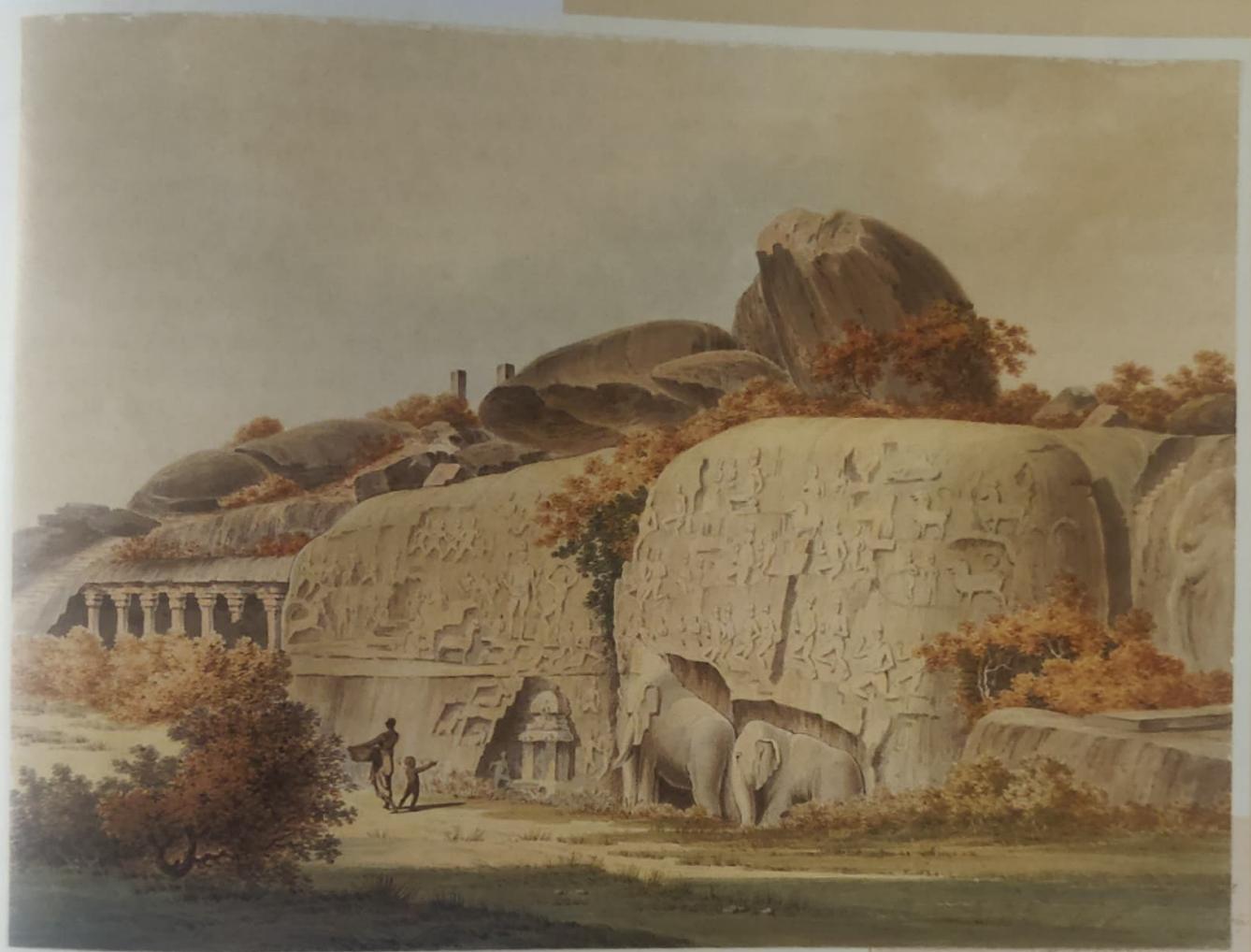
கட்டுரை

அருண் பிரகாஷ் ராஜ்

மாமல்லபுரச் சிற்பத்திற்கு ஜென விளக்கம்:

மயிலை சீனி.வேங்கடசாமியின் நூல் அறிமுகம்

மாமல்லபுரத்தில் இன்றைக்கு ‘அரச்சனன் தபசு’ எனவும் ‘பகீரதன் தவம்’ எனவும் பரவலாக அறியப்படக்கூடிய சிற்பத் தொகுதிக்குக் கடந்த காலங்களில் வேறு சில விளக்கங்களும் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ்நாட்டின் ஆய்வாளருமான மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி அச்சிற்பத் தொகுதி ஜென இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் சுகர சாகரர் கதையைச் சித்தரிப்பதாகச் சொல்கிறார். அவரின் இவ்விளக்கம் ‘மகாபலிபுரத்து ஜென சிற்பம்’ எனும் நூலாக 1950ஆம் ஆண்டு வெளியாகியுள்ளது. ஆனால், மாமல்லபுரத்தைப் பற்றி ஆய்வு மேற்கொண்ட பிற ஆய்வாளர்களால் மயிலையாரின் நூலும் கருத்தும் விமர்சிக்கப்பட்டு மறுதலிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனினும், ஜெனம் பற்றி சமீபத்திய ஆய்வுகளின் வெளிச்சத்தில் இந்நூல் முன்வைக்கும் சில வாதங்களும் தர்க்கங்களும் முக்கியத்துவம் கொண்டவையாகப் புலப்படுகின்றன. அரை நூற்றாண்டிற்கு முன்பாக எழுதப்பட்டு, தற்போது தமிழ் உலகம் மறந்துபோன நூலை அறிமுகம் செய்ய முயல்கிறது இக்கட்டுரை.

தாங்க: www.puratattva.in

தமிழகக் கலை வரலாற்றில் மாமல்லபுரம்

தமிழகக் கோயில்களின் வரலாறு குறித்தும் கட்டடக்கலை வளர்ச்சி குறித்தும் எழுத முற்பட்ட பலரும், சங்க இலக்கிய காலத்திலேயே (கி.மு.2ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி.இரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை) இங்குக் கோயில்கள் எழுப்பப்பட்டிருந்தாலும் அவை மரம், செங்கல் போன்ற அழியக்கூடிய பொருட்களில் கட்டப்பட்டதால் இன்றைக்கு அவை காணக் கிடைக்கவில்லை என்று சொல்வார்கள். தமிழகத்தில் இன்றைக்கு நிலைத்திருக்கும் மிகப் பழமையான ஆலயங்களாக முற்காலப் பாண்டியர்களால் உருவாக்கப்பட்ட பிள்ளையார்பட்டி குடைவரைக் கோயிலையும் பல்லவ அரசனான மகேந்திர வர்மனால் உருவாக்கப்பட்ட மண்டகப்பட்டு குகைக் கோயிலையும் சுட்டிக்காட்டுவார்கள். இவ்விரண்டில் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த மண்டகப்பட்டு கோயில், பிள்ளையார்பட்டி கோயிலைக் காட்டிலும் பழமையானது என்றும் சிலர் குறிப்பிடுவர். அதற்குக் காரணம், 'அழியும் பொருட்களான மரம், செங்கல், சுண்ணம், உலோகம் இன்றி, இந்தக் குகைக் கோயில், சிவன், பிரம்மா, விஷ்ணு தெய்வங்களுக்காக விசித்திரசித்தனால் (மகேந்திர வர்மன்) சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது' என்கிற செய்தி அங்குள்ள சமஸ்கிருதக் கல்வெட்டொன்றில் இடம்பெறுவதே. மண்டகப்பட்டினைத் தொடர்ந்து தனது தலைநகரான காஞ்சியிலும், பல்லவபுரம், மகேந்திரவாடி, சீயமங்கலம், திருச்சிராப்பள்ளி முதலான ஊர்களிலும் மலைகளை வெட்டிக் குடைந்து கோயில்களை அமைத்தான் மகேந்திரன். இவ்வரிசையில்தான், மாமல்லபுரம் எனப் பிற்காலத்தில் பெயர் குட்டப்பட்ட துறைமுக நகரத்தில் ஆதிவராகர் கோயில் உருவாக்கப்பட்டது.

1984-இல் ஜக்கிய நாடுகளின் யுனெஸ்கோ அமைப்பினால் உலக மரபுச் சின்னமாக அறிவிக்கப்பட்ட மாமல்லபுரத்தின் முதல் கோயில் மகேந்திரனால் எழுப்பப்பட்டிருந்தாலும், அவன் வழி தொடர்ந்து, நரசிம்மன், பரமேசவரன், ராஜசிம்மன் முதலான இடைக்காலப் பல்லவ அரசர்களும் மாமல்லபுரத்தில் கிடந்த கற்பாறைகளைக் கோயில்களாகவும் சிற்பத் தொகுதிகளாகவும்

மாற்றி அமைத்தார்கள். ஆக, மாமல்லபுரத்தில் நாம் இன்றைக்குக் காணும் பல்வேறு குடைவரைக் கோயில்களும் கற்றளிகளும் திறந்தவெளிப் புடைப்புச் சிற்பங்களும் வெவ்வேறு பல்லவ மன்னர்களின் காலகட்டத்தில் எழுப்பப்பட்டவை. எனவே, எந்தெந்தக் கோயில், எந்தெந்தப் பல்லவ மன்னனின் ஆட்சிக் காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டது என்பதை உறுதி செய்வதில் ஆய்வாளர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகளும் குழப்பங்களும் நீடித்துவருகின்றன. உதாரணமாக, இங்குள்ள ஆதிவராகர் கோயில் மகேந்திரனுடைய ஆட்சியில் உருவாக்கப்பட்டது என ஒரு சாராரும், நரசிம்மனுடைய காலத்தைச் சேர்ந்தது என வேறு சிலரும் வாதிடுகிறார்கள். இவ்விரு கருத்துகளுடனும் முரண்பட்டு, ராஜசிம்மனே இங்குள்ள அனைத்தையும் உருவாக்கினான் எனக் கருதுவோரும் உண்டு. இதைத் தவிர, மாமல்லபுரத்தில் இடம்பெற்றுள்ள சில சிற்பங்களும் சிற்பத் தொகுதிகளும் எதைக் குறிக்கின்றன என்பதனைத் தீர்மானிப்பதிலும் ஆய்வாளர்களிடையே முரண்பாடுகள் நிலவுகின்றன. ஆதிவராகர் குகைக் கோயிலில் உள்ள இரு அரச குடும்பத்துச் சிற்பங்களில் மகேந்திரனும் அவன் தந்தை சிம்மவிஷ்ணுவும் தத்தமது மனைவியரோடு சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் எனச் சிலர் சொன்னாலும், அதனை உறுதியாகச் சொல்வதில் குழப்பங்கள் நிலவுவதாக மற்றவர்கள் கருதுகிறார்கள். எனினும் ஆதிவராகர் கோயிலில் இடம்பெற்ற சிற்பங்கள் யாருடையவை என்பதை முடிவு செய்வதைக் காட்டிலும் அறிஞர்களிடையே கருத்துச் ச்சரவு அதிகம் வலுத்துக் கிடப்பது 'பெருந்தவம்' எனப்படுகிற திறந்தவெளிப் புடைப்புச் சிற்பத்தை விளக்குவதில்தான்.

மாமல்லபுரத்தில் ஜென் சிற்பம்?

100 அடி நீளமும், 40 அடி உயரமும் கொண்ட இப்பாறைச் சிற்பம், மாமல்லபுரத்தின் சிறப்பம்சமாகப் போற்றப்படுவதோடு, இந்தியாவிலேயே மிகப் பெரிய திறந்தவெளிப் புடைப்புச் சிற்பமாகவும் விளங்குகிறது. தெய்வங்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள் ஆகிய சிற்பங்களுடன், நாகர், கிம்புருடர் முதலான புராணப் பாத்திரங்களும் செதுக்கப்பட்டிருக்கும்

இச்சிற்பத் தொகுதிக்கு ஆய்வாளர்களும் கலை ஆர்வலர்களும் பொதுவாக இரு வகையான விளக்கங்களை வழங்குவதுண்டு. இந்தச் சிற்பக் காட்சியானது மகாபாரதத்தில் உள்ள வன பறவத்தில், அர்ச்சனன் கடுந்தவம் புரிந்து சிவபெருமானிடம் பாசுபதம் பெற்ற கதையைச் சித்தரிப்பதாகச் சொல்லபவர்கள் இதனை ‘அர்ச்சனன் தபச்’ என்கிறார்கள். இராமயணக் கதையில், கபில முனிவரின் சாபத்தால் எரிந்து சாம்பலான தன் முன்னோர்கள் வீடுபேறு அடைய வேண்டி கங்கையைப் பூலோகத்திற்கு பகீரதன் வரவழைத்த காட்சியை வர்ணிப்பதாகச் சொல்லபவர்கள் இதனை ‘பகீரதன் தவம்’ என்று அழைக்கிறார்கள். இவ்விரு விளக்கங்களும் இன்றைக்கு அறிஞர்கள் மத்தியிலும் வெகுமக்களிடையிலும் பரவலாக இருக்க, இப்புடைப்புச் சிற்பத்திற்கு வேறு விளக்கங்களும் கடந்த காலங்களில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மைக்கேல் ஸாக்வட் என்பவர், அர்ச்சனன் தபச, பகீரதன் தவம் ஆகிய இரு கதைகளுமே பொருந்திவரக்கூடிய வகையிலே ‘பெருந்தவம்’ படிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்கிற வாதத்தினை முன்வைக்க, அதனை நாக வழிபாடுச் சிற்பமென்றும், பெளத்தச் சிற்பமென்றும் சிலர் விளக்கம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அந்த வரிசையில் இத்திறந்தவெளிப் புடைப்புச் சிற்பமானது ‘சகர- சாகரர்’ எனப்படும் ஜென புராணக் கதையின் சித்தரிப்பு என்கிற விளக்கத்தைத் தனது ‘மகாபலிபுரத்து ஜென சிற்பம்’ எனும் நூலின் வாயிலாக வழங்கியிருக்கிறார் மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி (1900 - 1980).

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் சங்க இலக்கியம் முதலான தமிழின் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் அச்சுக்கு வந்ததையொட்டி, அவை முதன்மைச் சான்றுகளாகக் (primary sources) கையாளப்பட்டு ‘தமிழர் வரலாறு’, ‘தமிழ் இலக்கிய வரலாறு’ போன்றவை எழுதப்பட்டன. இதனைத் தமிழ் மறுமலர்ச்சி என்று குறிப்பிடுவார்கள். ஆனால் பல்வேறு காரணிகளால், தமிழ் மறுமலர்ச்சியின் மீது சைவ அறிஞர்கள் மற்றும் மடங்களின் செல்வாக்கு மேலோங்கி இருக்க, அன்றைக்கு எழுதப்பட்ட வரலாறுகள் பலவும் சைவச் சார்பு நிலை கொண்டவையாக இருந்தன. இத்தகைய போக்கிலிருந்து விலகி, வைத்துக்மல்லாத மதங்களின் வரலாற்றுத் தடங்களைத் தமிழ்

நிலத்தில் தேட முயன்றவராக மயிலை சீனி. வேங்கடசாமியைக் குறிப்பிடலாம். ‘கிறிஸ்தவமும் தமிழும்’ (1930), ‘பெளத்தமும் தமிழும்’ (1940), ‘சமணமும் தமிழும்’ (1954) ஆகிய நூல்களை இயற்றியதோடு, இல்லாமுக்கும் தமிழுக்குமான உறவைப் பற்றியான புத்தகத்தை எழுதவும் திட்டமிட்டிருந்தார். மேலும், தமிழ் ஜெனத்தின் மீதிருந்த தனிப்பட்ட சுபொட்டின் காரணமாக ‘காந்தரவுத்ததையின் திருமணம்’ (1943), ‘மகாபலிபுரத்து ஜென சிற்பம்’ (1950), ‘சமணமும் தமிழும்’ ஆகிய நூல்களை எழுதியதோடு ‘மயிலை நேமிநாதகம் பதிகம்’ (1955) எனும் பழைய இலக்கிய நூலையும் பதிப்பித்தார்.

மாமால்லபுரத்தில் அர்ச்சனன் தபசு எனவும், பகீரதன் தவம் எனவும் பரவலாக அழைக்கப்படும் திறந்தவெளிப் புடைப்புச் சிற்பமானது, ஜென் சமயத்தின் இரண்டாம் தீர்த்தங்கரரான அஜித்நாத் சவாமி புராணத்தில் கூறப்படும் சகர சாகரரின் கதையைச் சித்தரிக்கிறது என்பது மயிலை சீவி வேங்கடசாமியின் விளக்கம். இக்கருத்தினை அவர் 1947ஆம் ஆண்டு தென்னிந்தியப் புதைபொருள் ஆராய்ச்சிச் சங்கத்தில் (Archaeology Society) தத்துவவியல் பேராசிரியரும் ஜென் அறிஞருமான ஏ.சக்கரவர்த்தி நயினார் அவர்களின் தலைமையில் கட்டுரையாக வாசித்தார். பின்னர் (1950ஆம் ஆண்டு) அக்கட்டுரை, ‘மகாபலிபுரத்து ஜென் சிற்பம்’ என்கிற பெயரில் அ.ஜி.அனந்தராஜ்யன் முதலியார் என்பவரின் ஸ்வஸ்திக் புகையிலை அச்சகத்தில் குறுநாலாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளியானது. இரண்டு பகுதிகளையுடைய அந்தாலில், ‘சகர சாகரர்’ கதையைச் சுற்றே விரிவாகச் சொல்வதோடு, எங்ஙனம் அக்கதை மாமால்லபுரத்துச் சிற்பக் காட்சியுடன் பொருந்துகிறது என்பதனையும் விளக்கியுள்ளார் மயிலையார்.

சகர சாகரர் கதையும்,
மயிலையாறின் சிற்ப
விளக்கமும்

சகர சாகரர் கண்ணது தமிழில் ‘ஸ்ரீபூராண’த்திலும், ‘ஜீவசம்போதனை’யிலும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்க, இந்தியில்

“எத்தகைய பேராற்றலுடையவராக
இருந்தாலும், பெறுதற்கு அரிய
நவநிதிகளைப் பெற்றுத்
தெய்வங்களின் உதவியை
அடைந்திருந்தாலும்,
சக்கரச்செல்வனாக விளங்கிய சகர
சக்கிரவர்த்தியின் புதல்வராக
இருந்தாலும் ஊழ்வினைக்கு உட்பட்டு
ஆக வேண்டும்” என்கிற நீதியைச்
சொல்வதற்காக இச்சிற்பமானது
அமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்
என்பது அவர் யூகம்.

உள்ள ‘திரிஸஷ்டி ஸ்லாகா புருஷ
சரித்திர’த்திலும் கண்ணட மொழியில் உள்ள
‘அஜித புராண’த்திலும் விரிவாகக்
கூறப்பட்டிருக்கிறது. அக்கதையின்படி, பரத
கண்டத்தை ஆண்டுவந்த ஜீத- சத்துரு எனும்
அரசனுக்கு அஜிதன், சகரன் என இரு மகன்கள்.

முத்தவனான அஜிதன் துறவறம் பூண்டு உலக
மக்களுக்கு ஜௌன சமய அறங்களைப் போதனை
செய்து தீர்த்தங்கரராய்ப் பரினமிக்க,
இளையவனான சகரன், பரத கண்டத்தை
ஆளும் சக்கரவர்த்தி ஆனான். தான் அரசாட்சி
செய்துவந்த காலத்தில், இந்திரனை வேண்டிக்
கடும் நோன்பு மேற்கொண்டு, அதன் பலனாக
நவநிதி என்னும் ஒன்பது விதமான
செல்வங்களை அடைந்தான். எனவே,
மற்றவர்களால் பகிரதன் எனவும் அரச்சனன்
எனவும் கருதப்படும் தவக்கோலத்தில் நிற்கிற
உருவமானது, மயிலை சீனி.வேங்கடசாமியின்
விளக்கப்படி சகர சக்கரவர்த்தி. அத்தகைய
கடும் நோன்பிற்குப் பலனாக வந்து நிற்கும்
தெய்வம், மற்றவர்கள் கூற்றுப்படி சிவன்.
மயிலையாரின் கருதுகோளின்படி இந்திரன்.

சகரன் தனது கடும் நோன்பினால்
நவநிதிகளையும் பெற்றதைத் தொடர்ந்து,
அவனுக்கு அறுபதினாயிரம் பிள்ளைகள்
பிறக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு சாகர், அதாவது
சகரனின் பிள்ளைகள், எனும் பொதுப்பெயர்
கூட்டப்படுகிறது. தக்க வயது வந்த பிற்பாடு,
சகர குமாரர்கள் அறுபதினாயிரம் பேரும் பரத
கண்டத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கப்
புறப்படுகிறார்கள். பல பிரதேசங்களைச் சுற்றிப்
பார்த்துவிட்டு இறுதியாக அஷ்டாபத மலை
எனவும் அழைக்கப்பட்ட கயிலாய மலைக்கு
வந்து சேர்கிறார்கள். கயிலாய மலை, ஜௌன்

முதல் தீர்த்தங்கரரான ரிஷப தேவர் வீடுபேறடைந்த இடம் என்பதால், அங்கே ரிஷப தேவரின் மகனான பரத சக்கரவர்த்தியால் ஒரு திருக்கோயில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. விலைமதிக்க முடியாத செல்வங்களைக்கொண்டு அக்கோயில் கட்டப்பட்டிருப்பதாலும், அதற்குச் சரியான பாதுகாப்பு இல்லாததாலும், வரவிருக்கும் துஷ்ம யுகத்தில் மக்கள் ரிஷப தேவரின் கோயிலைக் கொள்ளையடிக்கக்கூடும் என சாகரர் அஞ்சினார்கள். அக்கோயிலைச் சுற்றி ஒர் அகழி தோண்டி அதில் நீரை நிரப்பினால், அங்குள்ள செல்வங்கள் பாதுகாக்கப்படலாம் என்று யோசித்தார்கள்.

ஆனால், அவர்கள் தோண்டிய ஆழமான அகழி நாகலோகம் வரை நீண்டு சென்று நாகர்களைத் தொந்தரவு செய்தது. எனவே, நாகராசனான ஐவெளனப்பிரபன் பூலோகம் வந்து சாகரரின் செயலினைக் கண்டித்து எச்சரிக்கை செய்தான். சகர சூமார்களும் நாகராசனைச் சமாதானம் செய்து அனுப்பிவைத்தனர். ஆனால், அவர்கள் கங்கை தியின் ஓட்டத்தைத் திருப்பி அகழியை ரிப்புகையில், பாதாளம் வரை பாய்ந்தோடத் தொடங்கிய கங்கை நாகலோகத்தை வெள்ளக்காடாக்கி அங்கு வாழும் நாகர்களை அஞ்சி நடுங்கச் செய்தது. ‘அங்குசத்தால் தத்துண்ட மதயானை வெஞ்சினம் கொண்டதுபோல், கடுஞ்சினங்கொண்டு’ தன் தமாரர்களுடன் புறப்பட்டு வந்த நாகராசன், சாகரர் அனைவரையும் ஏரித்துச் சாம்பலாக்கினான். சாகரர் இறந்த செய்தி வந்தடையும் முன்னரே, அவர்கள் அகழியை நோக்கித் திருப்பிவிட்ட கங்கை, திசையறியாது பெருக்கெடுத்தோடி நாட்டில் பெரும் அழிவுகளை ஏற்படுத்துவதை அறிந்தான் சகரன். உடனே தன் பேரனான பகீரதனை, கங்கையை இழுத்துக்கொண்டு போய்க் கடலில் பாய்ச்சுச் செய்திடக் கயிலாய மலைக்கு அனுப்பினான். இச்சம்பவத்தையே, புடைப்புச் சிற்பத்தின் மீதமுள்ள பகுதிகள் காட்சிப்படுத்துவதாகக் கூறுகிறார் மயிலை சீனி வேங்கடசாமி. சகர (இக்கதையில் இடம்பெறும் சகர சக்கரவர்த்தியும் அவனது அறுபதினாயிரம் மகன்களும் பகீரதனும் இராமாயணத்திலும் வருகிறார்கள். அந்த இராமாயணக் கதையை ‘பகீரதன் தவம்’ எனும் பெயரில் இச்சிற்பக் காட்சிக்கு விளக்கமாக ஒரு சாரார் எனச் சொலே வழங்குவதுண்டு சுட்டிக்காட்டியிருந்தேன். தன்னுடைய நூலின் முன்னுரையில் “இந்தச் சகர சக்கரவர்த்திக் கதை

இராமயணத்தில் கூறப்படுகிற சகர சக்கரவர்த்தியின் கணதயல்ல. ஜூன் புராணங்களில் கூறப்படுகிற ஒரு ஜூன் கதையாகும்.” எனக் குறிப்பிடுகிறார் மயிலையார்.)

சகர சாகரர் கணதயைச் சித்தரிக்கும் இச்சிற்பத் தொகுதி மாமல்லபுரத்தில் அமைக்கப்பட்டத்தற்கான காரணத்தை இந்நாலின் கடைசிப் பக்கங்களில் யூதித்து எழுதுகிறார் மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி. “எத்தகைய பேராற்றலுடையவராக இருந்தாலும், பெறுதற்கு அரிய நவநிதிகளைப் பெற்றுத் தெய்வங்களின் உதவியை அடைந்திருந்தாலும், சக்கரச் செல்வனாக விளங்கிய சகர சக்கரவர்த்தியின் புதல்வராக இருந்தாலும் ஊழிவினைக்கு உட்பட்டு ஆக வேண்டும்” என்கிற நீதியைச் சொல்வதற்காக இச்சிற்பமானது அமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது அவர் யூகம். ஜென் சமயத்தின் அடிப்படை நம்பிக்கைகளொன்று ‘ஊழிவினை உருத்து வந்து ஊட்டும்’ – அதாவது ஒரு பிறவியில் செய்த நன்மைகளும் தீமைகளும் மறு பிறவியில் வந்தடைந்தே தீரும். இக்கருத்தானது ஜெனர்களால் இயற்றப்பட்ட தமிழ் இலக்கியங்களான சிலப்பதிகாரத்திலும் திருக்குறளிலும் வலியுறுத்தப்படுவதை வாசிக்கலாம். எனவே ஜென் சமயத்தையும், அதன் போதனைகளையும் மக்களிடம் வலியுறுத்த வேண்டி, சகர சாகரர் கதை மாமல்லபுரத்தில் திறந்தவெளி புடைப்புச் சிற்பமாக அமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்கிறார் மயிலையார்.

நூல் மீதான எதிர்விணையும் விமர்சனமும்

மாமல்லபுரத்தில் இருக்கும் இப்புகழ் பெற்ற புடைப்புச் சிற்பத்திற்கு மயிலை சீனி வேங்கடசாமி கொடுத்திருக்கும் விளக்கம் மற்ற அறிஞர்களால் எங்ஙனம் பாவிக்கப்பட்டது என்பதை அறிந்துகொள்வது அவசியம். ‘மகாபலிபுரத்து ஜென் சிற்பம்’ நூலைப் பதிப்பித்தவரான அ.ஜி.அனந்தராஜய்யன் முதலியார் தன்னுடைய பதிப்புரையில், “மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி அவர்களின் இவ்வாராய்ச்சி உரையையும் சென்னை, ஆர்க்கியாலஜி கழகத்தில் நடந்த ஆராய்ச்சிக் கூட்டத்தில் அறிஞர்கள் பலரும் ஏற்றுக்கொண்டதால் இதன் உயர்வையும்

உண்மையையுங் கருதி யானும் ஆவலோடு அச்சிட்டு வழங்க முன்வந்தேன்” எனப் பதிவு செய்கிறார். எனினும், மயிலை சீனி.வேங்கடசாமியின் பிற நூல்களைப் போல ‘மகாபலிபுரத்து ஜென் சிற்பம்’ இன்றைக்குப் பரவலாக விற்பனைக்கும் வாசிப்பிற்கும் கிடைப்பதில்லை. 1950ஆம் வருடம் பிரசரமான இந்நால் எத்தனை பதிப்புகள் கண்டது என்பதும் உறுதியாகத் தெரியவில்லை. தவிர, மாமல்லபுரம் பற்றி ஆய்வு செய்த பிற அறிஞர்கள் எவரும், புடைப்புச் சிற்பத்திற்கு மயிலையார் வழங்கிய ஜென் விளக்கத்தை ஏற்றுக்கொண்டதாகவும் தெரியவில்லை.

உதாரணமாக, கலை வரலாற்றாசிரியரான சா.பாலுசாமி தன்னுடைய ‘அர்ச்சனன் தபசு’ (2010) எனும் நூலில், ‘மாமல்லையில் உள்ள பல்வகைப்பட்ட கோயில்களும் சிற்பங்களும் சைவ, வைணவம் தொடர்புடையனவாக இருக்க, இவ்வொன்று மட்டும் ஏன் சமணக் கதை தழுவியதாக இருக்க வேண்டும் என்பது ஐயமாகிறது. ஏனெனில், வேறெங்குமில்லாத அளவில் செய்யப்பட்ட பரந்துபட்ட இச்சிற்பத் தொகுதி உருவாக வேண்டுமானால் அங்குச் சமணம் பெருவழக்காகவும் அரசு சமயமாகவும் இருந்திருக்க வேண்டும் எனலாம். ஆனால் இடைக்காலப் பல்லவர்களில் மகேந்திரன் முதலாக சைவ, வைணவம் தழுவிட, சமணத்திற்கு இத்தகைய செல்வாக்கு அவர்களிடம் இல்லை. அத்துடன் பிற சின்னங்கள் அனைத்தும் பிற மதம் சார்ந்திருக்க இஃதொன்று மட்டும் சமணம் சார்ந்திருக்க யாதோரு நியாமுமில்லை.” என மயிலை சீனி.வேங்கடசாமியின் விளக்கத்தில் இருக்கும் சிக்கல்களைச் சுட்டிக்காட்டுவதோடு, “சிற்பத்தில் காணப்படுகிற உருவங்கள் குறித்தும் அவற்றின் வகைகள் குறித்தும் சீனி.வேங்கடசாமி விரிவாக எண்ணிப்பார்க்கவில்லை. அதற்கு முதன்மையான காரணம், தான் கருதுகோளாகக் கொண்ட ஒரு கதைக்குள் அனைத்தையும் அடக்கி விவரிக்க முயன்றதேயாகும்’ என்கிற விமர்சனத்தையும் முன்வைக்கிறார்.

எனவே, ‘மகாபலிபுரத்து ஜென் சிற்பம்’ புத்தகமாக வெளியான சமயத்தில் ஒரளவு கவனத்தைப் பெற்றிருந்தாலும், மயிலையாரின் விளக்கம் மற்ற ஆய்வாளர்களால் ஒருமனதாக நிராகரிக்கப்பட்டதால் இந்நாலின் முக்கியத்துவமும் காலப்போக்கில் மங்கிப்போனதாகத் தெரிகிறது. எனினும்,

ஜெனம் குறித்து வெளியாகியுள்ள சமீபத்திய ஆய்வுகளின் வெளிச்சத்தில், இந்நால் முன்வைக்கும் சில வாதங்களும் கருத்துகளும் முக்கியத்துவம் கொண்டவை எனத் தெரிகிறது.

சமீபத்திய ஆய்வுகளின் வெளிச்சத்தில்

மாமல்லபுரத்தில் அமைந்திருக்கும் புடைப்புச் சிற்பமானது மயிலையார் சொல்வதைப் போல ஜெனக் கதையைச் சித்தரிக்கவாய்ப்பில்லை எனப் பலரும் கருதுவதற்கான காரணம், அங்குள்ள மற்ற கோயில்களும் சிற்பங்களும் ஜெனம் சார்ந்ததாக இல்லை என்பதுதான். எனவே, மாமல்லபுரத்தில் நிலைத்திருப்பவை அனைத்தும் பக்கி இயக்கத்தின் எழுச்சிக்குப் பிறகு உருவாக்கப்பட்டதாகக் கருதுகிறார்கள். ஜென - பெளத்த சமயங்களின் வீழ்ச்சியும் சைவ - வைணவ மதங்களின் எழுச்சியும் பக்கி இயக்கத்தின் முக்கியக் கூறுகளாகக் கருதப்படுகின்றன. அதை உறுதி செய்யும் வகையில், ஜெனனாக இருந்த மகேந்திர வர்ம பல்லவன், திருநாவுக்கரசரால் சைவனாக மதமாற்றம் செய்யப்பட்டதையும் அதன் தொடர்ச்சியாகப் பல்வேறு ஜென மடங்களும் ஆலயங்களும் சிவத்தலங்களாக மாற்றமடைந்ததையும் இலக்கியச் சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன.

ஆனால், மயிலை சீனி.வேங்கடசாமியின் கருதுகோள் மற்றவர் பார்வையிலிருந்து மாறுபடுகிறது. இச்சிற்பம் கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டில் அமைக்கப்பட்டது என எழுதும் மயிலையார், அப்போது ஜெனம் தனது செல்வாக்கினை இழந்துவிடவில்லை என்கிறார். ஆகையினால், அஜிதநாதர் புராணத்தில் உள்ள சகர சாகரர் கதை அக்காலத்தவரிடையே பரவலாக வழங்கப்பட்டிருந்ததென்றும், அதனைச் சிற்பிகள் புடைப்புச் சிற்பமாகச் செய்தனர் என்றும் கருதுகிறார். மேலும் இந்தச் சிற்பத்தை அமைப்பதற்கான பணிகள் மகேந்திர வர்மனின் ஆட்சிக் காலத்தில் தொடங்கி, அவள் மகன் நரசிம்ம வர்மன் காலத்தில் நிறைவுபெற்றிருக்கலாம் எனத் தான் எழுதிய ‘மகேந்திர வர்மன்’ (1955) நூலில் குறிப்பிடுகிறார் மயிலையார்.

சகர சாகரர் புடைப்புச் சிற்பம் அமைக்கப்பட்டதற்கான காலத்தையும் காரணத்தையும் யூகிக்கும் மயிலை

தீணி. வேங்கடசாமி, சிற்பத்தின் பெயரும் அர்த்தமும் காலப்போக்கில் முற்றிலும் வேறொன்றாக மாற்றப்பட்டது எங்ஙனம் என்பதற்கும் விளக்கம் கொடுக்கிறார். அவரைப் பொறுத்தவரை இப்புடைப்புச் சிற்பம் பாமர மக்களால் அர்ச்சனன் தபச என அழைக்கப்படத் தொடங்கியது கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பாடுதான். அப்போது மாமல்லபுரம் விஜயநகரப் பேரரசின் ஆட்சிப் பரப்பின் கீழ் இருந்ததாகவும், அவர்கள் மாமல்லபுரத்தை முற்றிலுமோர் வைணவத் திருத்தலமாக்க முயன்றதாகவும் குறிப்பிடுகிறார். அதற்கு உதாரணங்களாக, மகேந்திரன் அமைத்த குகைக்கோயிலின் கருப்பக்கிரகம் உடைக்கப்பட்டு, அது தர்மராச மண்டபம் என்றும், மற்றொரு குகைக்கோயிலில் இருந்த புடைப்புச் சிற்பங்கள் அடைக்கப்பட்டு அது இராமானுஜ மண்டபம் என்றும் விஜயநகர அரசர்கள் ஆட்சியில் மாற்றம் பெற்றதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். மேலும், இங்கிருக்கும் சில கோயில்களுக்கு முறையே தர்மராச இரதம், அர்ச்சனன் இரதம், பீமன் இரதம், நகுல காதேவன் இரதம், திரெளபதி இரதம் எனப் பெயரிட்டு, அவ்வைந்தும் ஒரு சேரப் பஞ்சாண்டவர் இரதம் என அழைக்கப்படத் தாடங்கியதும் அக்காலகட்டத்தில்தான் என்கிறார் மயிலையார். இத்தகைய செயல்களின் தொடர்ச்சியாகவே, சகர சாகரர் எனும் ஜெனக் குடையைச் சித்தரிக்கும் புடைப்புச் சிற்பம், அர்ச்சனன் தபச என்கிற வைணவப் பெயர் பட்டப்பட்டது என்ற முடிவுக்கு வருகிறார்.

இவ்வாறு விஜயநகர மன்னர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில், மாமல்லபுரத்தில் சில முக்கிய மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டதை மற்ற வரலாற்றாசிரியர்களும் ஒப்புக்கொள்வதுண்டு. பல்லவர்கள், கிருஷ்ணன் கோவர்த்தன மலையைத் தூக்குவதைப் போலவொரு திறந்தவெளிப் புடைப்புச் சிற்பத்தை அமைத்ததாகவும், விஜய நகர அரசர்கள் அதனைச் சுற்றி மண்டபத்தை எழுப்பி வழிபாட்டிற்குரிய கோயிலாக மாற்றினர் என்றும் சா.பாலுசாமி குறிப்பிடுகிறார். அது இன்றைக்குக் கிருஷ்ணன் மண்டபம் என்றே அழைக்கப்படுகிறது.

மாமல்லபுரத்துப் புடைப்புச் சிற்பம் சகர சாகரரின் குடையைச் சித்தரிப்பதாக அழைக்கப்பட்டதென்றும், சில வரலாற்றுக் காரணிகளால் அது அர்ச்சனன் தபசாக

கைன - பெளத்த சமயங்களின் வீழ்ச்சியும் சைவ - வைணவ மதங்களின் எழுச்சியும் பக்தி யைக்கத்தின் முக்கியக் கூறுகளாகக் கருதப்படுகின்றன. அதை உறுதி செய்யும் வகையில், கைனாக கிருந்த மகேந்திர வர்ம பல்லவன், திருநாவுக்கரசரால் சைவனாக மதமாற்றம் செய்யப்பட்டதையும் அதன் தொடர்ச்சியாகப் பல்வேறு கைன மடங்களும் ஆலயங்களும் சிவத்தலங்களாக மாற்றமடைந்ததையும் இலக்கியச் சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன.

அர்த்தப்படுத்தப்பட்டதெனவும் மயிலையார் கருதுவது, தமிழகத்தின் வேறு பல ஊர்களில் உள்ள ஜெனக் கோயில்களும் சிற்பங்களும் இன்றைக்கு வேறு விதமாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டு அறியப்படுவதை ஆராய்ந்து சொன்ன சமீபத்திய ஆய்வுகளை நினைவுட்டுகிறது. Reading History with the Tamil Jainas எனும் நூலை இயற்றிய ஆர். உமா மகேஸ்வரி, முருகனின் பிரசித்தி பெற்ற வழிபாட்டு மையங்களான அறுபடை வீடுகள் (பழனி, திருச்சந்தூர், திருத்தணி, சுவாமிமலை, திருப்பரங்குற்றம், பழமுதிர்ச்சோலை) தொடக்கத்தில் ஜென சமயத் தலங்களாக இருந்ததைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

இவ்வாறு ஜென அடையாளங்கள், இந்து சமய தெய்வமான முருகனுக்கு உரியதாக மாற்றப்பட்டதற்கு மற்றொரு சான்று, அரவக்குறிச்சி வட்டத்தில் உள்ள கணக்குவேலம்பட்டி எனும் ஊரில் உள்ள மொட்டையாண்டவர் கோயில். இங்கே, ஜென சமயத்தின் முதல் தீர்த்தங்கரரான ரிஷுப தேவர், தன் மகள்களான பிராமி, சுந்தரி ஆகியோரோடு நிற்பதைப் போலப் பாறைக்குள்ளின் மேல் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறார். ஆனால், இன்றைக்கு மக்கள் அதனை முருகன், வள்ளி

தெய்வானையோடு நிற்பதாக உருவகப்படுத்தி வழிபடுகிறார்கள். இது தவிர, தொ.பரமிசிவன், ஏ.ஏகாம்பரம் போன்ற ஆய்வாளர்கள், ஜௌனர்களின் வணக்கத்திற்குரிய யட்சிகளே, தென் தமிழகத்தில் வசிக்கும் இந்துக்களால் இன்றைக்கு இசக்கியம்மனாவும் இயக்கியம்மனாகவும் வழிபடப்படுவதாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

இவற்றின் அடிப்படையில் நோக்கும்போது, இன்றைக்கு அர்ச்சனன் தபச எனவும், பகீரதன் தவம் எனவும் அழைக்கப்படும் புடைப்புச் சிற்பத்தை, ஜௌன் சமய சிற்பமென மயிலையார் வாதிடுவதின் தர்க்கத்தை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

சுகர சாகரர் சிற்பத் தொகுதியைப் போல, ஜௌன் சார்ந்த வேறு அடையாளம் எதுவும் மாமல்லபுரத்தில் உள்ளதா என்பதை மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் அவரின் இந்நாலைப் பதிப்பித்த அ.ஜி.அனந்தராஜீயன் முதலியார், “மாமல்லபுரச் சிற்பங்களை நேரே சென்று பார்த்தால் ஏதோ சமய வெறி இங்கு நடனம் புரிந்துள்ளதென்பதை ஆங்காங்குள்ள கோவில்களின் மத்தியில் உள்ள உருவங்கள் அடியோடு அழிக்கப்பட்டுள்ளவற்றினின்றும் தெளிவாகும்” என்று பதிப்புரையிலே எழுதுகிறார். அதாவது, ஜௌன் சார்ந்த சிற்பங்களும், கோயில்களும் மாமல்லபுரத்தில் முன்பு இருந்ததாகவும், பிற்காலத்தில் எழுந்த சமய விரோதம் காரணமாக அவை அழிக்கப்பட்டாதவும் சொல்கிறார் அனந்தராஜீயன்.

இக்கூற்றுக்கான தரவுகள் எதையும் அவர் அன்றைக்குச் சுட்டிக்காட்டவில்லை. ஆனால் 1990களில் மாமல்லபுரத்தில் ‘துரெளபதி பாத்’ (Draupathi Bath) எனப்படும் இடத்தில் அகழ்வாராய்ச்சி மேற்கொண்டபோது மூன்றிட உயரமான தலையில்லாச் சிலையொன்றைக் கண்டெடுத்தார்கள். அவ்வகழ்வாய்வினை மேற்கொண்ட தொல்லியலாளர் தயாளன், கண்டெடுக்கப்பட்ட பல்லவர் காலத்துச் சிலை புத்தராகவோ, தீர்த்தங்கராகவோ இருக்கலாம் என்று குறிப்பிடுகிறார். இத்தகைய குழப்பத்திற்கு, சிலை தலைப் பகுதியின்றி இருந்ததும், தோள்பட்டையிலிருந்து முன்னங்கை வரை கைகள் காணப்படாததுமே காரணம். தவிர, தொடை மீதிருக்கும் முழுங்கை சிந்தனை கையில் இருக்கிறது- புத்தருக்கும்

தீர்த்தங்கரருக்கும் சிந்தனை கை என்பது பொதுவான முத்திரை. எனவே, மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி யின் நூலையும், ஜௌன் பற்றிய புதிய ஆய்வுகளையும் இணைத்து வாசிக்கையில், மைய நீரோட்ட வரலாற்றாசிரியர்கள் சொல்வதைப் போல மாமல்லபுரத்தில் இடைக்காலப் பல்லவர்களால் எழுப்பப்பட்ட சிற்பங்களும் கோயில்களும் வைதீக மதங்களைச் சார்ந்ததாக மட்டும் இருந்திருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று தோன்றுகிறது. ஜௌன், பொத்த சமயங்களின் சின்னங்களும் அங்கே இருந்திருக்கலாம். பிற்காலத்தில் அவை அழிக்கப்பட்டிருக்கலாம் அல்லது அவற்றுக்குப் பெயர் மாற்றமும், அடையாள மாற்றமும் நிகழ்ந்திருக்கலாம்.

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. மயிலை சீனி வேங்கடசாமி, மகாபலிபுரத்து ஜௌன் சிற்பம் வேதாரணியம்: ஸ்வஸ்திக் புகையிலை அச்சகம், 1950.
2. ச.சவாமிநாதன், மாமல்லபுரம். சென்னை: கிழக்கு பதிப்பகம், 2016.
3. ம.இராசமாணிக்கனார், பல்லவர் வரலாறு, சென்னை: நாம் தமிழர் பதிப்பகம், 2017
4. ஸ்டாலின் ராஜாங்கம், பெயரழிந்த வரலாறு, அயோத்திதாசரும் அவர்கால ஆளுமைகளும். நாகர்கோவில்: காலச்சுவடு பதிப்பகம், 2019.
5. சா.பாலுசாமி, அர்ச்சனன் தபச. நாகர்கோவில்: காலச்சுவடு பதிப்பகம், 2010.
6. மயிலை சீனி.வேங்கடசாமி, மகேந்திரவர்மன். சென்னை: நாம் தமிழர் பதிப்பகம், 2018.
7. ஏழூமலை.கலைக்கோவன், பொத்த வரலாற்றில் காஞ்சிவரம். சென்னை: நீலம் பதிப்பகம், 2019.
8. Lockwood, Michael, Mamallapuram A Guide to the Monuments. Madras: Tambaran Research Associates, 1993.
9. Umamaheshwari, R. Reading History with the Tamil Jainas A study on Identity, Memory and Marginalisation. New Delhi: The Springer, 2017.